

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **V. Č.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Smrčkou
se sídlem Hvězdova 1716/2, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2023, č. j. 068588/2023/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Černošice ze dne 7. 3. 2023, č. j. MUCE 44075/2023 OP/FiDa (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným tím, že dne 19. 9. 2022 v 9:45 hodin v obci Lety, v ulici Pražská v blízkosti č. p. 178, při řízení motorového vozidla tovární značky M., reg. zn. X, projížděl měřeným úsekem rychlostí

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

64 km.h⁻¹, při odečtu možné tolerance 61 km.h⁻¹, tedy rychlostí o 11 km.h⁻¹ vyšší, než která byla v daném úseku obecnou úpravou provozu pro jízdu v obci povolena, čímž porušil povinnost vyplývající z § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále povinnost náhrady nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč. Správní orgány při zjišťování skutkového stavu vyšly z podkladů poskytnutých Městskou Policií Řevnice (dále jen „městská policie“), závěr o překročení rychlosti založily především na výsledku měření zaznamenaného silničním rychloměrem TrueCam sériové č. X (dále jen „rychloměr TruCam“), jehož výstupem byl mj. i údaj o naměřené rychlosti 64 km.h⁻¹, resp. 61 km.h⁻¹ po odpočtu, a to s připojením fotografií vozidla včetně registrační značky. Tyto podklady opatřila Městská policie Řevnice, která v daném úseku v obci Lety prováděla rychlostní měření vozidel.

2. Žalobce namítá, že výrok prvostupňového rozhodnutí vykazuje vady spočívající v nedostatečném vymezení místa spáchání přestupku, čímž nevyhovuje požadavkům § 93 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“). Ve výroku uvedené místo „v obci Lety, v ulici Pražská v blízkosti č. p. 178“ považuje žalobce za neexistující. Toto namítal již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, na což však žalovaný nepřistoupil a předložil úvahu, dle které se ulice Pražská kříží s ulicí Zahradní, ve které se nachází dům č. p. 178, jehož poloha specifikuje místo spáchání přestupu. Žalobce však tento názor nesdílí, neboť má za to, že k přestupku nemohlo dojít v ulici Pražská 178, když se zde dům č. p. 178 nenachází. Žalobce sice připouští, že jde o odkaz na blízkou stavbu v přilehlé ulici, takové závěry by však měly nalézt svůj odkaz ve výroku o vině, v němž je však vymezení místa matoucí a nejednoznačné, když odkazuje na ulici a číslo popisné budovy, která se v této ulici nenachází. Uvedené nedostatky mají dle žalobce dopad jednak na vlastní srozumitelnost výroku, a jednak do práva na spravedlivý proces ve smyslu práva obviněného seznámit se s povahou a důvodem obvinění dle čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, z jehož dikce žalobce dovozuje, že mu ze strany správních orgánů mělo být místo rychlostního měření již v průběhu řízení blíže vyjasněno. Nestalo se tak ani v průběhu odvolacího řízení, kdy žalovaný mohl inkriminovaný moment upřesnit např. přípisem či jej přeformulovat a dát žalobci možnost se k tomu vyjádřit, což se však nestalo. Dle žalobce tak zůstal výrok o vině v rozsahu týkajícím se určení místa nesrozumitelný. K požadavkům na konkretizaci místa skutku a významu pro správní řízení žalobce odkazuje na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, a ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42. V daném případě však shledává požadavky na vymezení místa za objektivně zavádějící neposkytující adresátovi rozhodnutí jasnou představu o tom, kde byl skutek spáchán.
3. Žalobce dále namítá, že vozidlo, jehož rychlost byla měřena, nebylo dostatečně identifikováno, a tedy nebylo dostatečně prokázáno, že jde o jeho vozidlo. Ve správním spise jsou dva snímky z měření vyobrazené na jedné listině, z nichž jeden je větších rozměrů a lepší kvality, avšak na vozidle na něm zachyceném není umístěn záměrný kříž, druhý snímek je menších rozměrů a špatné kvality, avšak na vozidle na něm zachyceném je viditelný záměrný kříž. Vůči prvnímu zmiňovanému snímku žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí namítl, že mezi vozidlem a rychloměrem je překážka, což sice

žalovaný vypořádal (k čemuž je v žalobě citován text ze str. 2-3 napadeného rozhodnutí), nicméně dle názoru žalobce z tohoto vypořádání vyplývá, že na větším snímku je sice překážka, avšak nemá vliv na bezvadnost měření, protože snímek zachycující měření je malý snímek se záměrným křížem na vozidle. Skutečnost, že na tomto snímku není viditelná registrační značka, vypořádal žalovaný tvrzením, že právě z tohoto důvodu je pod tímto menším snímek vyobrazen detailní pohled na registrační značku. Dle žalobce však lze takový argument akceptovat, pouze pokud by bylo prokázáno, že zvětšenina registrační značky je výřezem právě z menšího snímku, který je v napadeném rozhodnutí označen jako snímek z měření. Přitom žalovaný nikterak neprokázal, že by zvětšenina registrační značky byla výřezem právě z onoho malého snímku. Detail z registrační značky je naopak výřezem z většího snímku, o kterém ale žalovaný tvrdí, že není snímek z měření. Učinil tedy závěr, že bylo měřeno vozidlo žalobce na základě výřezu registrační značky ze snímku, který však není snímek z měření, a tedy jeho výřez ve skutečnosti nic neprokazuje.

4. Žalobce konečně namítá, že Městská policie Řevnice (*pozn. soudu: v žalobě uváděno Obecní policie Řevnice, v případě Řevnic je však oficiální přídomek městská – srov. odst. [28] níže*), která provedla měření rychlosti, neměla oprávnění vykonávat tuto činnost na území obce Lety. Obecní policie totiž smí vykonávat svou činnost pouze na území obce, která ji zřizuje. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí odkázal na Věstník právních předpisů Středočeského kraje, ve kterém byla údajně zveřejněna veřejnoprávní smlouva mezi obcemi, nicméně s tímto podkladem nebyl žalobce seznámen, ačkoliv právě tímto podkladem byla vyvracena jeho odvolací námitka. Tím došlo k porušení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Současně lze spekulovat, zda taková veřejnoprávní smlouva vůbec existuje, zda je stále platná a zda skutečně opravňuje Městskou policii Řevnice k výkonu činnosti na území obce Lety, zda smí spočívat měření rychlosti vozidel a zda k této činnosti nejsou dány další podmínky. Jakkoli se nedokazuje znění právních předpisů, tak toto se nevztahuje na veřejnoprávní smlouvy. Žalovaný přitom jím odkazovanou veřejnoprávní smlouvu nezaložil do spisu, jeho závěry tak nejsou přezkoumatelné a nemají ve spise oporu. Nelze činit závěr o existenci veřejnoprávní smlouvy zakládající účastníkem sporované právo, když tato veřejnoprávní smlouva není obsahem správního spisu.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě primárně odkázal na obsah napadeného a prvostupňového rozhodnutí. K žalobou namítané nedostatečnosti určení místa spáchání žalovaný uvádí, že ve výroku o vině nebylo tvrzeno, že by se objekt č. p. 178 nacházel v ulici Pražská, ale že ke spáchání přestupku došlo v ulici Pražská v blízké vzdálenosti od stavby č. p. 178. Je zcela myslitelné, aby k měření došlo v takto vymezeném místě, které zcela prokazatelně existuje a je ve výroku o vině dostatečně popsáno. Tvrdil-li žalobce, že mu nebylo dostatečně sděleno obvinění v rozsahu obligatorních náležitostí skutkové věty v rozsahu vymezení místa skutku, pak s tímto se nelze ztotožnit, neboť je patrné, že místo skutku bylo žalobci sdělováno již od samého počátku správního řízení, k čemuž žalovaný odkazuje na konkrétní podklady ve správním spise. K namítané nedostatečné identifikaci vozidla žalovaný konstatuje, že z přiložených snímků je toto dostatečně patrné, přičemž v rozhodnutích obou stupňů byla tato otázka dostatečně vypořádána. K namítanému nedostatku oprávnění Městské policie Řevnice vykonávat pravomoc na území jiné obce žalovaný připomíná, že obce mohou za tímto účelem uzavřít veřejnoprávní smlouvu, které jsou zveřejňovány dle § 66c zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), a dle § 8 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“). Jejich neznalost třetími osobami však

neznamená popření jejich platnosti, proto žalobce nemůže zpochybnit oprávněnost úkonů obecní policie vykonané na základě veřejnoprávní smlouvy. S ohledem na uvedené žalovaný navrhuje zamítnuté žaloby.

II. Průběh jednání a doplňující skutková zjištění

6. Za účelem doplnění dokazování soud nařídil ve věci ústní jednání, které proběhlo dne 25. 9. 2023 v nepřítomnosti žalobce, neboť ani on ani jeho zástupce se k jednání nedostavili a ani nepožádali o jeho odročení, třebaže zástupci žalobce bylo řádně doručeno předvolání s předstihem 10 dnů dle požadavků § 49 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný při jednání shrnul dosavadní argumentaci a setrval na závěrech napadeného rozhodnutí.
7. Soud při jednání doplnil dokazování náhledem přes webové stránky www.mapy.cz a google maps (www.google.com/maps) formou vyhledání a následného zoomování (přibližování a oddalování) lokality, ve které se střetávají ulice Zahradní a ulice Pražská v obci Lety. V případě rozhraní www.mapy.cz soud vedle základního zobrazení užil též zobrazení leteckým snímkem. Pro lepší přehlednost soud vkládá screenshoty (snímky obrazovky) z webových náhledů zobrazených v jednací síni přímo sem do textu odůvodnění:

i) Náhled z webu google maps

ii) Náhled z webu mapy.cz – základní zobrazení

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

iii) Náhled z webu mapy.cz – letecký snímek

8. Soud dále při jednání doplnil dokazování Veřejnoprávní smlouvou č. 162/VS/2016 uzavřenou ze dne 13. 10. 2016 mezi městem Řevnice a obcí Lety (dále jen „veřejnoprávní smlouva č. 162/VS/2016“). Z obsahu této veřejnosprávní smlouvy vyplývá, že byla uzavírána za účelem zajišťování činnosti podle zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), a to tak, že Městská policie Řevnice bude vykonávat úkoly stanovené zákonem o obecní policii nebo zvláštním zákonem na území obce Lety, zejména zajištění záležitostí místního pořádku (čl. I.), kdy v rozsahu vykonávaných úkolů je mj. vymezeno, že výkon služby zahrnuje též *„kontrolu bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, měření rychlosti projíždějících vozidel obcí, regulace dopravy v klidu“* [čl. II odst. 2 bod 2)], přičemž předmětná smlouva je mezi zmiňovanými obcemi uzavírána na dobu neurčitou (čl. IV odst. 1).

III. Posouzení soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného. Napadené rozhodnutí soud přezkoumává v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
10. Žaloba není důvodná.

Vymezení místa spáchání skutku

11. Požadavky na výrok o vině za spáchání přestupku byly obecně vyloženy v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, kdy výrok trestní povahy musí obligatorně *„konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným“* (zdůraznění zde i dále v textu doplněno soudem). K problematice konkretizace místa spáchání se podrobněji NSS vyjádřil v rozsudku ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52, odst. [31], v němž vyložil: *„Zda je určení místa spáchání přestupku ve výroku dostatečně konkrétní, je otázkou posouzení okolností každého jednotlivého případu, přičemž závěry vyslovené v rozsudcích správních soudů nelze prezentovat odtrženě od kontextu případů, které byly těmito soudy rozhodovány. Místo spáchání přestupku lze určit s větší či menší přesností, přičemž je třeba odmítnout úvahy o nutnosti specifikovat místo spáchání přestupku v každém*

případě s přesností na 1 m pomocí GPS souřadnic. V případě překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci bude podstatné, zda se (jako v případě věci posouzené v rozsudku č. j. 9 As 80/2014 – 37) jedná o velkou obec či město s komplikovanou dopravní situací (křížení více pozemních komunikací, množství dopravních značek stanovících místní úpravu nejvyšší povolené rychlosti apod.) a zda přesné určení místa je rozhodné pro posouzení toho, zda došlo ke spáchání přestupku (jako tomu bylo právě v případě posuzovaném v rozsudku č. j. 4 As 28/2010 – 56, kde bylo sporné, jestli žalobce byl měřen před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně v jaké vzdálenosti od této značky, nebo ve věci rozhodované rozsudkem č. j. 9 As 214/2014 – 48, kde byla v rámci výroku vymezeného úseku pozemní komunikace dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost). V případech, kdy přestupek byl spáchán v menší obci a žalobce nečiní sporným, že by absence určitějšího vymezení místa měření měla vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti, pak požadavku zákona postačuje i širší vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí.“

12. Závěry shora citované judikatury lze shrnout tak, že přesnost vymezení místa spáchání přestupku může být různá, podstatné však je, aby takové vymezení místa pomohlo dostatečně individualizovat skutek a zajistit jeho nezaměnitelnost se skutkem jiným. Z odkazované judikatury naopak neplyne, aby místo spáchání muselo být vymezeno s chirurgickou přesností do nejmenšího detailu, jak patrně předpokládá žalobce. Podstatné je popsat místo spáchání alespoň tak, aby jej bylo možno bez větších obtíží objektivně určit.
13. Soud konstatuje, že tento požadavek byl v nyní posuzované věci zcela naplněn.
14. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je ve skutkové větě místo spáchání identifikováno slovy „v obci Lety, v ulici Pražská v blízkosti čp. 178“. Dle soudu lze z této formulace jednoznačně dovodit, že se jednalo o území obce Lety, o úsek jedné z její ulic s názvem Pražská, a to v blízké vzdálenosti objektu s č. p. 178. Jde o naprosto jednoznačně identifikovatelné místo, jehož popis odpovídá situační mapě poskytnuté Městskou policií Řevnice a založené na č. l. 5 správního spisu Městského úřadu Černošice. Existenci tohoto místa soud dodatečně ověřil při jednání náhledem přes webové portály www.mapy.cz a google maps (viz výše odst. [7] tohoto rozsudku). O lokalizaci inkriminovaného místa tedy není nejmenší pochyb a na základě doplněného dokazování si lze učinit poměrně ucelenou představu o podobě měřeného úseku.
15. Soud nepopírá, že z hlediska adresní evidence se objekt s č. p. 178, jenž je dle mapových náhledů stavbou domu, se z hlediska evidence adres skutečně nenachází přímo v ulici Pražská. Jeho adresa se váže k ulici Zahradní, která na ulici Pražskou přiléhá kolno ze severního směru (jinak řečeno, obyvatelé domu s č. p. 178 zjevně budou uvádět jako svou adresu „Zahradní 178“, a nikoliv „Pražská 178“). Tato skutečnost však nijak nebrání tomu, aby místo spáchání bylo vymezeno tak, jak činí výrok prvostupňového rozhodnutí. Soud zcela souhlasí s žalovaným, že v předmětném výroku není uváděno, že by se objekt č. p. 178 nacházel v ulici Pražská, nýbrž že ke spáchání přestupku došlo v ulici Pražská v blízké vzdálenosti od stavby č. p. 178. Tento údaj je správný. Jak je patrné z předmětných mapových náhledů (opět viz výše odst. [7] tohoto rozsudku), objekt s č. p. 178 – ač s hlediska adresní evidence v ulici Zahradní – se nachází ve velmi těsné blízkosti ulice Pražská, mezi jeho jihozápadním rohem a tělesem silnice procházející touto ulicí je vzdálenost přibližně jen 12 metrů. Uvedené tedy plně koresponduje s částí výroku o vině uvádějící „v ulici Pražská v blízkosti čp. 178“.

16. Soud přitom považuje za zcela logické, že v souvislosti s popisem místa spáchání byl jako upřesňující údaj použit odkaz na stavební objekt s konkrétním číslem popisným, třebaže jde o s adresou přiřazenou podle sousední ulice. Jak je totiž patrné ze shora specifikovaných mapových náhledů (zejména z leteckého snímku ze serveru mapy.cz), ulice Pražská je tvořena dlouhou silnicí, do níž přirozeně neústí výstupy z budov, jimž by bylo možno přiřadit adresu právě podle ulice Pražská. Pro účely bližší specifikace konkrétního místa na této ulici proto přirozeně musel být užit jiný pomocný polohopisný údaj, jímž je dané místo charakteristické. Volbu nedalekého stavebního objektu s konkrétním číslem popisným soud považuje z hlediska bližšího polohopisného určení za logickou a vhodnou. Je-li navíc vysvětleno, že místo spáchání bylo situováno v blízkosti tohoto stavebního objektu, avšak v ulici Pražská, pak jde o poměrně jednoznačnou lokalizaci, na jejíž určitost nemá vliv poznatek, že daný stavební objekt má hlavní vstup – a tím pádem i formální evidenční adresu – v přiléhající ulici Zahradní. Ve světle uvedeného nepůsobí vymezení místa spáchání nikterak zmatečně a ani jej nelze považovat za zavádějící.
17. Soud tedy shrnuje, že výrokovou část „*v obci Lety, v ulici Pražská v blízkosti čp. 178*“ lze nadevší pochybnost ztotožnit se silnicí v Letech tvořící ulici Pražská, a to konkrétně se silničním úsekem situovaným jižně až jihovýchodně ve směru od domu v Letech s číslem popisným 178 (jehož oficiální adresa je Zahradní 178). Pro účely popisu skutku spočívajícím v překročení nejvyšší povolené rychlosti jde o adekvátní přesnost pro vyjádření místa spáchání odpovídající požadavkům shora citované judikatury (srov. odst. [11] výše). Nutno podotknout, že žalobce ani nijak nevysvětluje, jak by jím tvrzený nedostatek určitosti místa spáchání mohl ovlivnit vlastní posouzení otázky překročení rychlosti měření. Z tohoto hlediska působí žalobní výhrady vůči určitosti specifikace místa spáchání spíše jen jako samoučelný požadavek na slohově-stylistickou precizaci bez vazby na prokazovaný skutkový děj.
18. Jelikož soud shledal vymezení místa spáchání přestupku za dostatečně určité a srozumitelné, nemůže přisvědčit ani související žalobní námitce založené na argumentaci, že v důsledku nedostatečného vymezení místa nebyly dostatečně jasné sděleny ani důvody obvinění. Z týchž důvodů nemohou obstát ani navazující žalobní tvrzení o údajném porušení čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Pro úplnost lze doplnit, že na sdělení obvinění nelze klást zcela shodné požadavky jako na výrok meritorního rozhodnutí o vině, neboť „[v] průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování“ (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73). Nicméně jak plyne z obsahu správního spisu, v tomto případě bylo vymezení skutku – včetně vymezení místa spáchání – po celou dobu správního řízení shodné.
19. Pokud jde o žalobcem odkazovanou judikaturu NSS týkající se požadavků na vymezení skutku, tak její závěry jsou sice obecně přiléhavé, zároveň však nijak nepodporují důvodnost žalobní argumentace a nejsou žalobci nijak ku prospěchu. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ve vztahu k vymezení skutku v zásadě reprodukoval závěry judikatury odkazované zdejším soudem v nyní posuzované věci (srov. odst. [11] výše), přičemž ve vztahu k tam sporné otázce ohledně míry podrobnosti skutku shledal, že pro popis přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti postačí i nižší míra podrobnosti než jak požadoval tamní stěžovatel. Ve vztahu k nyní posuzované věci tak zmiňovaný judikát paradoxně spíše oslabuje žalobní argumentaci, která je naopak založena na požadavku vyšší míry podrobnosti skutku co do místa, ač ve vztahu k posouzení

otázky v překročení dovolené rychlosti zjevně není taková míra precizace nutná. Z rozsudku NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014 – 53, žalobce cituje část obsahující nosný závěr, že nedostatečné vymezení skutkových okolností ve výroku rozhodnutí nelze nehradit jeho specifikací v odůvodnění, zároveň však zjevně přehlíží, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí se ve svých odůvodněních nepokoušejí dodatečně nahradit chybějící část výroku o vině, který je – jak soud vyložil v předchozích odstavcích – co do specifikace místa spáchání sám o sobě zcela dostatečný. Totéž platí ve vztahu k žalobcem odkazované části rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, neboť v nyní posuzované věci není vymezení místa spáchání vytvářeno dodatečnými odkazy na spisové podklady, ale je jednoznačně uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí o vině.

Identifikace měřeného vozidla

20. Žalobní body brojící proti nedostatečné identifikaci měřeného vozidla jsou argumentačně založeny na úvaze, že žalovaného pouze jeden z pořízených snímků byl snímkem zachycujícím měření, a to menší snímek zobrazující záměrný kříž na vozidle. Tuto úvahu dovozuje žalobce konkrétně z této (na str. 4 žaloby citované) části z odůvodnění na str. 3-4 napadeného rozhodnutí: *„Součástí spisu je Oznámení podezření ze spáchání přestupku - dokumentace. Jehož součástí jsou dvě fotografie měřeného vozidla. Z menší fotografie (se záměrným křížem na vozidle) vyplývá, že v okamžiku měření se mezi měřeným vozidlem o měřícím zařízením nenachází žádná překážka. Dále odvolací správní orgán souhlasí s obviněným, že Oznámení podezření ze spáchání přestupku - dokumentace obsahuje dva různé snímky. Jedná se o větší snímek s vozidlem, u něhož je jasně čitelná registrační značka a menší snímek, na kterém registrační značka vozidla skutečně čitelná není, nicméně právě proto je pod tímto menším snímkem zachycen detailní pohled na registrační značku měřeného vozidla, tj. X, což zcela jasně prokazuje, že rychlost byla naměřena právě vozidlu s touto registrační značkou.“*
21. Soud však po přezkumu shora citované části napadeného rozhodnutí nemůže souhlasit s tím, že by z ní měl vyplývat závěr, že snímkem z měření je pouze menší snímek. Takový závěr je pouze zkreslenou interpretací ze strany žalobce a ze shora citované části jej nelze v žádném případě dovodit. Dle soudu zde bylo sděleno ve skutečnosti to, že součástí spisové dokumentace jsou dva různé snímky, kdy na větším snímku je registrační značka čitelná, zatímco na menším snímku čitelná není, a proto je pod tímto menším snímkem připojen samostatný detailní náhled na registrační značku. Avšak ani slovo o tom, že by jeden ze snímků měl původ v rychlostním měření, zatímco druhý nikoliv, jak se snaží předeštit žalobce. Závěr, že snímkem z měření je pouze menší snímek, nelze v žádném případě dovozovat ani na základě věty *„[z] menší fotografie (se záměrným křížem na vozidle) vyplývá, že v okamžiku měření se mezi měřeným vozidlem o měřícím zařízením nenachází žádná překážka“*, touto větou se říká pouze to, že na menším snímku není zachycena žádná překážka, a proto se zde v okamžiku měření zjevně nenacházela. Tím se ale nijak nepředjímá, že by pouze menší snímek byl snímkem z měření a měl nějakou vyšší vypovídající hodnotu, jak zjevně interpretuje (či spíše dezinterpretuje) žalobce, který svůj zkreslený výklad citované části odůvodnění napadeného rozhodnutí následně používá jako argument ke zpochybnění jeho správnosti. Takový argument je však již ve svém základu chybný.
22. Jak plyne z obsahu správního spisu, shora zmiňované snímky jsou ve skutečnosti zachyceny na jediné listině, která je výstupem z rychloměru TruCam. Jelikož jde o souhrnný výstup z jednoho měřícího zařízení, nelze jednotlivé snímky na něm zachycené hodnotit izolovaně, nýbrž je potřeba je posuzovat ve vzájemné souvislosti. K tomu soud konstatuje, že nelze mít rozumné pochybnosti o tom, že jak větší snímek lepší kvality, tak i menší snímek horší

kvality se záměrným křížem, tak i zvětšený detail registrační značky se všechny shodně vztahují k jednomu a témuž vozidlu, jímž je osobní automobil značky M. B. tmavé barvy s registrační značkou X. A právě toto vozidlo bylo předmětem rychlostního měření v čase 09:45:30 dne 19. 9. 2022 a byla u něj naměřena rychlost 64 km.h⁻¹ (s hodnotou pod odpočtu 61 km.h⁻¹), jak plyne z textové (resp. tabulkové) části výstupu z rychloměru TruCam.

23. Jak dále plyne z obsahu správního spisu, k rychloměru TruCam byl vydán ověřovací list č. 8012-OL-70465-22 ze dne 15. 8. 2022. Jak dovodila judikatura (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016 – 77, či ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35), ověřovací list měřicího zařízení má charakter veřejné listiny, jejíž obsah je třeba považovat za správný a pravdivý, neprokáže-li se opak. Vzhledem k existenci ověřovacího listu list č. 8012-OL-70465-22 ze dne 15. 8. 2022 lze mít za to, že rychloměr TruCam byl zařízením technicky způsobilým k provádění měření rychlostí vozidel, a stejně tak je třeba presumovat i správnost výstupů z tohoto rychloměru (srov. zejména rozsudek NSS ze dne 13. 12. 2017, č. j. 7 As 304/2017 – 41, obdobně rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 – 35, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 71, ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 210/2016 – 41, či ze dne 22. 8. 2019, č. j. 3 As 281/2017 – 47), ledaže by se prokázal opak. V nyní posuzované věci se však opak neprokázal. Veškeré pochybnosti vztahující se k výstupům z rychloměru TrueCam (zejména k pořízeným snímkům) zůstávají toliko v rovině jednostranných tvrzení žalobce, která jsou navíc založena na jeho mylné interpretaci části napadeného rozhodnutí.
24. Pouze pro úplnost soud zdůrazňuje, že v části žaloby brojící proti identifikaci měřeného vozidla nenalézá plnohodnotný žalobní bod směřující do otázky určení identity řidiče. Soud nepřehlíží, že na str. 3 žaloby zazněla mj. i věta „[n]ebylo totiž prokázáno, že bylo měřeno právě vozidlo žalobce, a tedy nebylo prokázáno, že by řidičem vozidla, které překročilo rychlost, byl žalobce“, jejíž poslední část by mohla naznačovat, že je zpochybňována totožnost osoby řídící automobil v inkriminovanou dobu. Soud nicméně shledal, že tímto směrem žalobní body nemíří, neboť kromě části zmiňované věty nejsou v žádné části žaloby obsažena žádná další tvrzení vztahující se k otázce identity řidiče. Naopak, veškeré skutkové a právní důvody uváděné v předmětné části žaloby směřují do zpochybnění důkazní hodnoty snímků ze zařízení TrueCam. Ostatně lze rozumně předpokládat, že pokud by žalobce měl za to, že řidičem byla osoba od něj odlišná, pak by takovou zásadní skutečnost v žalobě nepochybně zdůraznil více, a zřejmě by ji otevřel již ve správním řízení. Pouze na základě posledně citované věty tudíž nelze dovodit uplatnění žalobního bodu brojícího proti ztotožnění osoby řidiče s osobou žalobce. Vzhledem k mezím soudního přezkumu vázaného rozsahem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věty první s. ř. s.; srov. též usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018 – 110) se soud toto otázkou blíže nezabýval.

Oprávnění Městské policie Řevnice na území obce Lety

25. Jak plyne z obsahu správního spisu, vlastní rychlostní měření včetně ostatních prvotních úkonů předcházejících vlastnímu zahájení přestupkového řízení učinila Městská policie Řevnice, nicméně činila tak na území obce Lety.
26. Podle § 1 odst. 1 zákona o obecní policii „[o]becní policie je orgánem obce, který zřizuje a zrušuje obecní zastupitelstvo obecně závaznou vyhláškou.“
27. Podle § 1 odst. 2 zákona o obecní policii „[o]becní policie zabezpečuje místní záležitosti veřejného pořádku v rámci působnosti obce a plní další úkoly, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.“

28. Podle § 1 odst. 4 zákona o obecní policii „[o]becní policie zřízená obcí, která je městem nebo statutárním městem, a v hlavním městě Praze se označuje městská policie.“
29. Podle § 1 odst. 5 zákona o obecní policii „[o]becní policie může jí svěřené úkoly plnit i na území jiné obce, pokud tak stanoví tento nebo zvláštní zákon.“
30. Podle § 3a odst. 1 „[o]bec nebo obce, které nezřídily obecní policii, mohou uzavřít s jinou obcí v témže vyšším územním samosprávném celku (kraji), která obecní policii zřídila, veřejnoprávní smlouvu, na jejímž základě bude obecní policie této obce vykonávat úkoly stanovené tímto nebo zvláštním zákonem na území obce nebo obcí, které obecní policii nezřídily a jsou smluvními stranami této smlouvy.“
31. Ze shora citované právní úpravy vyplývá, že obecní policie je oprávněna vykonávat svou pravomoc primárně v rámci území obce, jejímž zastupitelstvem byla zřízena, přičemž na území jiné obcí může vykonávat svou pravomoc na základě veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi hostující obcí zřizující a mezi obcí zřizující obecní policii. Městská policie Řevnice tudíž směla vykonávat svou pravomoc v území působnosti obce Lety jedině tehdy, pokud by jí to umožňovala veřejnoprávní smlouva uzavřená mezi obcí Lety a městem Řevnice. V opačném případě by se jednalo o výkon pravomocí mimo zákonný rámec, tudíž důkazy z této činnosti opatřené by nebylo možno použít.
32. Žalovaný k příslušné odvolací námitce brojící proti rozsahu pravomocí Městské policie Řevnice uvedl, že na základě veřejnoprávní smlouvy č. 162/VS/2016 je Městská policie Řevnice oprávněna vykonávat činnost i na území obce Lety ve smyslu § 3a zákona o obecní policii a odkázal přitom na Věstník právních předpisů Středočeského kraje. Z obsahu odvolací části správního spisu nicméně nevyplývá, že by v něm byla veřejnoprávní smlouva č. 162/VS/2016 založena, ani že by touto veřejnoprávní smlouvou bylo jinak prováděno dokazování (např. při ústním jednání).
33. Na tomto místě soud musí přisvědčit žalobci v tom, že veřejnoprávní smlouvy skutečně nemají povahu právního předpisu uveřejňovaného ve sbírce zákonů, tudíž nespádají do kategorie skutečností, jejichž existenci není třeba dokazovat. Pokud tedy žalovaný v průběhu odvolacího řízení vycházel z veřejnoprávní smlouvy č. 162/VS/2016, avšak zároveň ve věci nenařídil ústní jednání za účelem dokazování, ani neprovedl důkaz listinou jejím vložením do spisu souběžně se zasláním vyrozumění žalobci o tomto postupu s možností se vyjádřit (srov. § 17 odst. 1 a § 36 odst. 3 správního řádu ve spojení s rozsudkem NSS ze dne 29. 6. 2019, č. j. 2 As 33/2016 – 53), pak skutečně vycházel z podkladu, který nemá oporu ve spisovém materiálu.
34. Ve vztahu k této procesní situaci judikatura nicméně dovodila, že je-li předmětem žalobní námítky zpochybnění pravomoci obecní policie provádět měření rychlosti, je v řízení o správní žalobě povinností krajského soudu ověřit, „zda opak tohoto negativního tvrzení, plyne či neplyne ze správního spisu **a případně doplnit v tomto směru dokazování**“ (viz rozsudek NSS ze dne 1. 6. 2017, č. j. 9 As 274/2016 – 37, odst. [44] až [45]; k možnost doplnit dokazování až v řízení soudním v případě chybějícího dokladu o rozsahu pravomoci obecní policie srov. též rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2020, č. j. 2 As 357/2018 – 60 odst. [42], či ze dne 17. 10. 2019, č. j. 4 As 264/2019 – 33, odst. [7] a odst. [27]).
35. Soud proto následoval judikaturu odkazovanou v předchozím odstavci a doplnil dokazování veřejnoprávní smlouvou č. 162/VS/2016 (k rekapitulaci jejího obsahu viz odst. [8] výše) a zjistil z ní, že Městská policie Řevnice je k měření rychlosti na území obce Lety zcela

jednoznačně oprávněna [viz zejména čl. II odst. 2 bod 2)], a to již od roku 2016. Není tedy pochyb o tom, že v době spáchání posuzovaného přestupku mohla provádět v obci Lety rychlostní měření a nijak tím nepřekračovala své pravomoci. Podklady opatřené z tohoto rychlostního měření tedy byly pořízeny v mezích zákonem svěřených pravomocí a navazujícím v přestupkovém řízení mohly být užity jako důkaz.

36. Soud proto přisvědčuje žalovanému, že samotné nevědomí žalobce o existenci veřejnoprávní smlouvy č. 162/VS/2016 nemělo vliv na její platnost, ani na oprávnění Městské policie Řevnice provádět rychlostní měření též na území obce Lety. Jakkoli by bylo vhodnější, kdyby byl žalobce s předmětnou veřejnoprávní smlouvou seznámen již v průběhu odvolacího řízení před žalovaným – ať již v rámci dokazování při ústním jednání či toliko v rámci výzvy k vyjádření se k podkladům ve smyslu § 36 odst. 6 správního řádu –, tak toto opomenutí na straně žalovaného nelze ve světle soudem doplněného dokazování považovat za natolik zásadní vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Naopak, pokud by soud pouze pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušil, jednalo by se o přepjatý formalismus, neboť jediný smysl dalšího řízení před žalovaným by spočíval toliko v seznámení odvolatele (žalobce) s podkladem, s nímž byly při jednání v řízení soudním obě strany sporu objektivně seznámeny. Skutečnost, že se žalobce (potažmo jeho zástupce) nedostavil k soudnímu jednání – ač byl řádně předvolán – a nevyužil možnosti osobně se zúčastnit doplňujícího dokazování a v rámci něj se vyjádřit k veřejnoprávní smlouvě č. 162/VS/2016 a případně polemizovat s jejím obsahem, je pouze jeho procesní odpovědností, nikoliv však smysluplným důvodem pro opakování daného důkazu v řízení před správními orgány.

IV. Závěr a náklady řízení

37. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy soud nepřiznal procesně úspěšnému žalovanému náhradu nákladů řízení, neboť žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. září 2023

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce